

LIBRIS

We know
books

MARCO
MISSIROLI

Fidelitate

Ediția a II-a

Traducere din limba italiană și note de
Cerasela Barbone

M
PANDORA
M

— Soția ta m-a urmărit.

— Soția mea.

— Până aici.

Sofia l-a țintuit cu privirea.

— Domnule profesor?

El se uita spre intrarea în sala de curs.

— Cred că e în curte.

Carlo Pentecoste s-a dus la fereastră și a recunoscut-o pe Margherita după pardesiul de culoarea rubinului pe care începea să-l poarte din a doua zi de primăvară. Se așezase pe zidul scund picior peste picior și citea o carte, tot Némirovsky, cu mâna liberă păzind rucsacul. Era sfârșit de martie și o ceață deasă neprevăzută traversa orașul Milano.

Carlo s-a întors spre studenți. Sofia se aranja în rândul al doilea și scosese carnețelul și migdalele. Fața ei mică și mișcărilor ce-i îmblânzeau șoldurile, atât de neașteptate, o făceau să arate mai tânără de douăzeci și doi de ani, cât avea. L-a privit, era neliniștită de când rectorul îi convocase pentru că fuseseră surprinși de o boboacă de anul întâi în baia de la parter: el deasupra ei, mâinile care-i mângâiau gâtul sau ceva de felul ăsta, dat fiind că versiunea boboacei fusese una, o alta, nenumărate, toate întărind zvonul că profesorul Pentecoste și o studentă de-ale lui avuseseră o întâlnire de natură ambiguă.

N-a început lecția, și-a pus haina și a ieșit din sală, a coborât scările, a încetinit pasul în hol și s-a răsucit spre baie. Ca să lămurească situația, se întorsese acolo cu un coleg, apoi cu rectorul. Și pentru fiecare reconstituise scena a ceea ce numea o neînțelegere: intrase în toaleta bărbaților, făcuse pipi, ieșise în spațiul comun, se spălase pe mâini, pe față, se ștersese, auzise bufnitura din toaleta femeilor, observase că ușa era întredeschisă și o găsisse pe studenta lui Sofia Casadei aproape leșinată — ce înțelegea prin „aproape”? Se aplecase peste ea și o strigase pe nume de mai multe ori, ajutând-o să se ridice în capul oaselor și apoi în picioare — rectorului îi arătase cum —, ținând-o o clipă sprijinită în colț. Nu durase mai mult de câteva minute, apoi fata își revenise și el o însoțise să-și dea cu apă pe față: nu remarcase deloc prezența boboacei de anul întâi.

S-a oprit brusc înainte să se îndrepte spre soția lui și a verificat mobilul: Margherita nu-l anunțase că o să treacă pe acolo. A continuat în direcția curții, ea citea încă, așezată pe zidul scund.

— Pardesiul tău e inconfundabil, i-a spus arătându-i fereastra sălii de curs.

— Îmi odihnesc tendonul. Aș fi urcat acum. L-ai uitat, a spus întinzându-i un flacon.

Apoi a închis cartea și s-a ridicat în picioare.

— Ai venit până aici pentru un antihistaminic.

— Mi-a ajuns să te tot văd simțindu-te rău săptămâna trecută.

— Nu vreau să-ți obosești piciorul.

— Am venit cu metroul, a zis aranjându-i gulerul hainei. Dacă aș fi în locul tău, azi aș ține lecția afară, ceața are farmecul ei.

— Își pierde atenția, a spus punându-i o mână în partea de jos a spatelui, ca atunci când s-au cunoscut, la sora lui, la cină.

Șanțul din zona mușchilor lombari îi spusese că are corpul antrenat.

— Vrei să urci? Trebuie să încep.

Margheritei îi plăceau mâinile lui, care nu erau mâini de profesor. L-a lăsat s-o ajute să-și pună rucsacul, apoi l-a condus la intrare.

— Ai venit într-adevăr până aici pentru asta.

— Am venit pentru că am venit, i-a arătat ea ceasul și l-a invitat să se grăbească, el i-a zâmbit și a plecat.

Cum l-a văzut dispărând dincolo de scară, Margherita s-a sprijinit de ușa de sticlă și a lăsat capul în jos. De ce nu avusese curajul să-l însoțească în sala de curs? De ce nu avusese sânge în ea, cum spunea mama ei, să traverseze vestibulul și să se îndrepte spre baia *aceea* ? Și acum de ce tremura? S-a îndepărtat încet, își dorea să se oprească, dar s-a forțat să ajungă în stradă, a trecut de grilaj și s-a încheiat la pardesiu. S-a oprit brusc și a închis ochii, căutând înăuntrul ei un punct de sprijin pentru a stăvili mâhnirea: s-a gândit la cele cincizeci de minute care aveau să vină peste puțin timp și care o făceau să se simtă diferită. Diferită, ademenită. Le nota în agendă cu formularea concisă *Fizioterapie*, care însemna și aventură. Asta simțea și, în timp ce lăsa în urmă universitatea și pornea spre stația de taxi, a păstrat senzația ca pe un antidot la sentimentul de nesiguranță. Piciorul o durea de când se trezise. Un chin care pornea din zona pubisului și cobora până la genunchi, apărut cu trei luni în urmă după o alergare pe bandă în sala de sport. De atunci se gândea la detalii

care o întristau: tocurile înlocuite cu pantofi ortopedici, renunțarea la evaluat imobile fără ascensoare, să nu poată alerga după un copil.

A scos telefonul și a văzut un mesaj de la proprietara din Corso Concordia — *Am semnat, dragă Margherita. Acum ține de voi* — și unul de la un coleg: agenția primise cheile ca să inițieze vânzarea. Era un apel de la mama ei. L-a ignorat și a rămas cu mobilul în mână, a reușit să nu atingă Facebook-ul. De fiecare dată când deschidea profilul Sofiei Casadei îi veneau idei ciudate, cafeneaua în care lucra, barul unde lua micul dejun, cartierul în care stătea, să se apropie de acele locuri. A ajuns la șirul de taxiuri, a dat adresa centrului FizioLab, strada Cappuccini 6, s-a relaxat pe banchetă, închizând ochii. Taximetristul a propus un traseu mai lung, erau lucrări în curs pe inelul principal de circulație, ea a spus că era în regulă și nu s-a mai gândit la nimic. Din când în când se uita pe geam, Milano, agitația de pe trotuare și portarii în fața clădirilor. Apoi și-a adus aminte de mama ei, a sunat-o și a auzit că-i răspunde la primul țârâit:

— Mamă.

— Mă pregăteam să-l sun pe instalator.

— Ce s-a întâmplat?

— Rahatul — a făcut o pauză să-și tragă răsuflarea —, rahatul ăla de centrală.

— Bună ziua.

— Întotdeauna mi-a plăcut să vorbesc așa, dar tatăl tău susținea că gura unei femei nu trebuie să fie spurcată, a spus după care a amuțit. Oricum, te-am căutat să te întreb de casa de pe Corso Concordia.

— Mi-au scris chiar acum.

— Nu mai spune!

— Nu are ascensor, dar e interesantă. Îl trimite pe Carlo s-o vadă înainte s-o afișez la agenție.

— Și piciorul?

— Tu ce faci dacă ai o bănuială?

— Te doare, știam eu.

— Ce faci?

— Ce fel de bănuială?

— O bănuială.

— O bănuială e o dovadă.

— Mamă, nu suntem la emisiunea *Un giorno in pretura*¹.

— Asta e viața, scumpa mea. Vrei să-mi spui la ce te referi? a adăugat după o clipă de ezitare.

— Am ajuns, trebuie să închid.

— Fata mea, a spus dregându-și glasul, vei putea să lămurești toate bănuielile tale mâine, la întâlnirea aceea.

— Of, Doamne!

Mama ei a pufnit.

— Sunt luni de zile de când vrei să mergi, și eu am făcut pe dracu-n patru să ți-o aranjez: zece și jumătate, strada Vigevano 18, interfon F.

— Adu-mi aminte de ce m-am lăsat convinsă.

— Pentru că se ducea acolo Dino Buzzati. Notează-ți asta pe dosul palmei.

— Iar tu notează-ți ziua de naștere a soacrei mele.

— Nu vin.

— Oh, ba da, vii.

— Oh, ba nu. Dar tu treci pe la mama ta într-una din zile, doar dacă vrei.

1. O zi la tribunal (it.) (n.tr.).

Mama ei își înmormântase soțul și rămăsese trează trei zile, așezată în fotoliul unde el citea ziarul duminică dimineața. În cele din urmă spusese *Acum pentru cine o să gătesc*, și o vreme nu mai voise să vorbească despre bărbatul acela care le obișnuise cu anumite ritualuri, cu micile târguri de flecușețe, cu Tex Willer, cu sobrietatea. Fusesse un bărbat al tăcerilor, ea și mama ei fuseseră nevoite să inventeze zgomote ca să nu simtă despărțirea de el. Să se ciondănească, să-și telefoneze, să fie exuberante.

A plătit taxiul și a coborât în fața centrului FizioLab. Se simțea înfierbântată, dar știa că era nerăbdare. A deschis rucsacul și a verificat costumul de baie, gelul de duș, prosopul, pieptănul. S-a prezentat la recepție și s-a dus la vestiar, și-a pus costumul pe sub pantalonii scurți — îl cumpăraseră după ce înțelesese genul de terapie la care ar fi trebuit să se supună —, și-a strâns părul, și-a luat telefonul și căștile și a pornit cu bănuiala că la salon cosmeticiana făcuse o treabă de mântuială. A luat sticla de apă pe care centrul o oferea clienților și a intrat în sala de gimnastică recuperatorie. Andrea era punctual și a fost și în ziua aceea. I-a strâns mâna și a întrebat-o cum evolua durerea, ea răspundea ca de obicei „Cu intermitențe“ și se abandona sunetului separeului închis cu o lovitură seacă, obișnuindu-se să împartă colțisorul acela cu un tânăr de douăzeci și șase de ani serios, care încerca să-i reducă o inflamație aproape cronică. A invitat-o să se întindă, ea și-a atins în treacăt elasticul de la pantalonii scurți și l-a privit, el a aprobat și ea i-a dat jos. Tânărul a luat aparatul și l-a așezat pe interiorul coapsei ei, a urcat spre partea inghinală, a insistat asupra pubisului cu o presiune adecvată. Când se întâmpla, Margherita se concentra pe o margine a separeului impunându-și o respirație

lentă. Încălzirea aceea — cum îi spunea el — dura zece minute, timp în care ea se străduia să se lupte cu stânjeneala. Apoi i se abandona. O convingeau fermitatea lui Andrea, înțelepciunea degetelor, ochii plecați. Și ea privea în altă parte, mai puțin când — ca acum — el lăsa aparatul și se pregătea să-i dea un pic mai mult la o parte costumul de baie: era momentul în care Margherita avea pretenția să vadă la el un început de excitație, dincolo de profesionalism. Încerca să-i perceapă degetele șovăitoare în timp ce presau pubisul și căutau tendonul. El apăsa degetul mare, mijlociul, uneori arătătorul, ca și cum ar fi săpat.

În timpul primei ședințe îi explicase ce urma să se întâmple la fizioterapie: acțiunea antiinflamatoare a aparatelor, efectul reductiv al mâinilor, exercițiile pe care ar fi trebuit să le facă în sala de gimnastică. Ar fi fost nevoie de douăzeci și cinci de ședințe, pe lângă vizitele de control și ecografiile, pentru o sumă totală de 2 820 de euro. Nu și-o putea permite, încercase prin serviciul de sănătate publică, dar se simțise pierdută în așteptările extenuante, lăsându-se coruptă de alegerea pe care tatăl ei ar fi numit-o *ușoară*. Ușor însemna să plătești 3 000 de euro pentru un fizioterapeut, ușor însemna să primești cadou un bilet Interrail în adolescență — deși nu te regăsești printre primii din clasă —, ușor însemna să te mulțumești să fii agent imobiliar cu o minte de arhitect. Ușor, probabil, era să confunzi dorința sexuală cu o manevră terapeutică.

Și acum, când fizioterapeutul o atinge cu intensitate potrivită într-o zonă de graniță, așteptând să-i comunice unde era punctul exact al durerii, Margherita s-a întors acolo: soțul ei, ușa de la baie, clădirea numărul 5 a universității, parter, toaleta pentru femei. Acela era *punctul fix* care

o dureau de două luni. A evitat abil gândul, cum se obișnuise să facă în ultimele săptămâni, modificând radical realitatea. Era o fiică atentă și disponibilă? Putea să fie infinit mai puțin. Era o agentă imobiliară care nu profita de timpul dintre o evaluare și alta? Putea să profite. Era o pacientă care nu s-ar fi lăsat niciodată sedusă de trei degete experte? Putea. De fiecare dată când gândul la acea baie își făcea apariția, ea *putea* să-și schimbe profund comportamentul, fără să mai acorde atenție bănuielii.

Andrea a întrebat-o dacă durerea se oprește exact unde o masa atunci. I-ar fi fost de-ajuns să spună „Mai în dreapta“ ca să devină realitate fantezia ei. Andrea s-ar fi strecurat mai la dreapta și efectul ar fi fost acela: să simtă plăcere, Dumnezeu Mare.

— Mai la stânga, a spus în schimb.

El s-a mutat.

— Durerea crește în intensitate seara?

— Depinde de zile.

— Faci exercițiile?

— Depinde de zile, a spus aranjându-se mai bine pe patul pliant, în teorie aș fi o femeie scrupuloasă.

— Așa spun toate.

— Toate?

— Și apoi renunță.

— Adică?

— Nu înfruntă cu adevărat problema, a spus apăsând foarte ușor. S-a îngroșat în zona asta, îl simți?

Ea a tăcut. Era *toate* femeile care frecventau locul ăla, costumul de baie cumpărat cu acel prilej, cerceii cu perle și locuința din centru, un soț cu un comportament îndoielnic, docilitatea.

— Se simte că-ți iubești meseria, Andrea.

El a redus intensitatea cu care apăsa.

— Vreau să spun, ești priceput. Ți se spune că ești priceput?

— S-a întâmplat.

S-a desprins de ea și a înconjurat patul, a masat cu degetele partea de jos a gambei și a urcat încet.

Margherita l-a simțit apropiindu-se de zona inghinală fără grabă, abordând tendonul centimetru cu centimetru. Și-a îngăduit să-și imagineze cum ar fi fost la pat. Brutal, poate, fără experiență probabil. Pentru o clipă a analizat cele două locuințe goale unde ar fi putut să-l ducă: bulevardul Sabotino 3, apartamentul pe care nu reușeau să-l închirieze din cauza cheltuielilor de întreținere exagerate, și strada Bazzini 18, apartamentul cu trei camere și o cădiță cu jacuzzi.

— Mai la dreapta, a șoptit brusc, mirându-se de ea însăși.

El a încetinit ritmul.

— Mai la dreapta?

— Un pic mai mult.

El știa că mai la dreapta era greșit. Avea tendonul între buricele degetelor în punctul precis unde dureau. Mai la dreapta era ceva riscant, cu excepția unei mișcări minime: să lase în jos degetul mic ca să savureze căldura, locul umed, consistența diferită, în fine, să-l ridice din nou fără să-și fi întrerupt deloc munca. N-o făcuse niciodată, dar colegii lui îi arătaseră cum să acționeze păstrându-ți chipul profesionist. De fiecare dată când venea un caz de tendinită a aductorilor și pacienta era *interesantă*, dădeau din coate să le fie repartizată.